

Nr 319.

Af herr **Vahlquist**, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition angående ersättning för skada till följd af olycksfall i arbete åt skogstorporen Isak Johansson Kenttäsaaris eller Rovas änka och barn.

I nådig proposition nr 247 i år har Kungl. Maj:t på anförda skäl föreslagit Riksdagen medgifva,

att från och med år 1911 må från allmänna indragningsstaten utgå ett årligt understöd dels å 120 kronor till skogstorporen Isak Johansson Kenttäsaaris eller Rovas änka Sofia Wilhelmina Kenttäsaari eller Rova, så länge hon lefver ogift, och dels å 60 kronor till hvartera af hennes barn Jenny Julia och Karl Robert, intill dess det uppnått 15 års ålder.

Till stöd för framställningen åberopas bland annat följande yttrande af riksförsäkringsanstalten:

»Olycksfall, som träffade arbetare på väg till eller från arbetet, medförde i regel icke rätt till ersättning enligt lagen den 5 juli 1901, dock att sådan rätt undantagsvis kunde förekomma. I förevarande fall hade Rova blifvit anmodad infinna sig till arbete på en från hans hemvist långt aflägsen ort. Det vanliga sättet att färdas från arbetsstället till hans hemvist medförde en viss särskild fara. Redan på grund af dessa omständigheter syntes man vara berättigad anse, att samband förelegat mellan olycksfallet och de af arbetet tillskapade särskilda förhållandena. Härtill komme emellertid en omständighet, som på ett mera afgörande sätt syntes angifva, att färden från arbetsstället ansetts tillhöra själfva arbetet, nämligen att Rova åtnjutit aflöning för den tid, som beräknades till hemfärden. Olycksfallet, som inträffat under denna färd, syntes därför böra medföra rätt till ersättning enligt nämnda lag.

Emellertid vore de ersättningsanspråk, som i anledning af Rovas

död kunde på grund af 1901 års lag framställas, numera enligt 13 § i lagen preskriberade, då anspråken icke gjorts gällande inom två år efter dödsfallet. Billigheten syntes dock tala för, att ersättning i allt fall beviljades änkan Rova, möjligen med den inskränkning, att ersättningen räknades först från och med innevarande års ingång.

Riksförsäkringsanstalten — som funnit, att det arbete, hvori Rova för kronans räkning varit sysselsatt, varit sådant, som afsåges i lagen den 5 juli 1901 — har sålunda hemställt, att Kungl. Maj:t måtte bevilja eller, om så erfordrades, hos Riksdagen göra framställning att bevilja änkan Rova, dels 60 kronor såsom begrafningshjälp, dels en årlig lifränta af 120 kronor från dödsfallet, så länge hon lefde ogift, samt hvart och ett af makarnas barn, som vid dödsfallet icke uppnått 15 års ålder, en årlig lifränta af 60 kronor till dess detsamma uppnått 15 års ålder.»

På grund af alla de ömmande omständigheter rörande familjen Rova, hvilka i den kungl. propositionen finnas anförda, synes mig alla skäl tala för, att Riksdagen fattar sitt beslut i öfverensstämmelse med riksförsäkringsanstaltens förslag, hvilket skiljer sig från Kungl. Maj:ts därtinnan, att enligt lagen den 5 juli 1901 understödet skulle utgå från tiden för dödsfallet samt att änkan Rova skulle vara berättigad uppbära begrafningshjälp med 60 kronor.

Under hänvisning i öfrigt till hvad i den kungl. propositionen anförts, får jag sålunda vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte besluta att bevilja änkan Rova dels 60 kronor såsom begrafningshjälp, dels ett årligt understöd af 120 kronor från dödsfallet, så länge hon lefver ogift, dels 60 kronor till hvarterdera af hennes barn Jenny Julia och Karl Robert, intill dess det uppnått 15 års ålder, att utgå från allmänna indragningsstaten.

Stockholm den 3 maj 1912.

Conrad Vahlquist.

Häri instämma:

Ulrik Leander.

Emil Kristensson.

Olof Jonsson.